

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **MUDr. M. D.**, zastoupené JUDr. Anitou Pešulovou, advokátkou se sídlem Klimentská 1652/36, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2017, čj. MPSV-2017/44064-911, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2019, čj. 1 Ad 13/2017-61,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2019, čj. 1 Ad 13/2017-61, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2017, čj. MPSV-2017/44064-911, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalobkyni **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- V. Ustanovené zástupkyni JUDr. Anitě Pešulové, advokátce, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti a náhrada hotových výdajů v částce **1 300 Kč**, která jí bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu, ze dne 11. 1. 2017, čj. 70985/17/AB, byla žalobkyni (dále „stěžovatelka“) snížena dávka státní sociální podpory - příspěvek na bydlení z 928 Kč na 374 Kč měsíčně, a to na dobu ode dne 1. 10. 2016 do 30. 6. 2017. Důvodem snížení bylo, že zjištěný rozhodný příjem v rodině (stěžovatelka a její syn) byl vyšší než za předchozí období. Následně podané odvolání žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí prvostupňového správního orgánu potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí se bránila stěžovatelka žalobou, kterou Městský soud v Praze zamítl.

[2] Městský soud uvedl, že dle rozsudku NSS ze dne 28. 6. 2016, čj. 1 Ads 123/2016-28, se výše příjmů ze závislé činnosti pro účely stanovení rozhodného příjmu prokazuje předložením potvrzení o výši příjmu od zaměstnavatele osoby vykonávající závislou činnost. V tomto potvrzení je uvedena výše příjmů po odečtení pojistného, příspěvků a daně z příjmů, tzv. „čistý“ příjem. Správní orgány vycházely z částky 54 874 Kč uvedené na „dokladu o výši čtvrtletního příjmu“, který byl přílohou k žádosti o dávku příspěvku na bydlení, jenž byl podepsaný synem stěžovatelky. Tento příjem následně potvrdila společnost, u které byl syn stěžovatelky zaměstnán.

[3] Obsahem spisového materiálu nebyly žádné výpisy z účtu syna stěžovatelky, které by prokazovaly zaplacení zdravotního pojistného za měsíce červenec 2006 až říjen 2016. Stěžovatelka takové důkazy nedoložila. I kdyby byly součástí spisového materiálu, stěžovatelka neprokázala konkrétní důvody placení pojistného. Syn stěžovatelky byl zaměstnán, a proto za něj hradil pojistné zaměstnavatel.

[4] Jako nedůvodnou shledal městský soud i námitku, dle které byly synu stěžovatelky připsány na účet jiné částky než příjem uvedený v potvrzení. Ve správním spise totiž žádné výpisy z účtu nebyly a rovněž výše příjmů se potvrzuje potvrzením od zaměstnavatele, nikoliv výpisem z účtu. Správní orgány tak neměly důvod pochybovat o správnosti potvrzení, proto správně stanovily průměrný měsíční příjem rodiny z čistého příjmu syna stěžovatelky ve výši 54 874 Kč.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření k ní

[5] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítala, že se soud nezabýval listinami, na které poukazovala v žalobě a které měly být součástí správního spisu. Mezi stranami nebylo sporu, že k žádosti o dávku státní sociální podpory doložila mimo jiné výpisy z bankovního účtu jejího syna a prohlášení o zaplacení zdravotního pojištění. Pokud tyto dokumenty nejsou založeny ve správním spisu, nemělo jí to být kladeno k tíži.

[6] Městský soud se nevypořádal s její námitkou, dle které nebyly zohledněny platby jejího syna na zdravotní pojištění v měsících 7/2016 až 10/2016. Jde o výdaje vynaložené na dosažení příjmu a spadají do 3. čtvrtletí roku 2016. V každém měsíci syn stěžovatelky zaplatil částku 1 200 Kč za nedoplatky na pojistném za minulé období. Nedostatečné je i odůvodnění, že se výše příjmů prokazuje potvrzením od zaměstnavatele a nikoliv výpisem z účtu. Potvrzení od zaměstnavatele není podepsáno jejím synem, jak tvrdil městský soud. Její syn podepsal zcela jiný formulář.

pokračování

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že výše příjmu se u pracujících osob prokazuje potvrzením od zaměstnavatele. Od takto potvrzené částky se již další výdaje neodečítají. Dluhy na zdravotním pojištění zohledňovány nejsou.

III. Výzva Nejvyššího správního soudu

[8] Při předběžném projednání se Nejvyššímu správnímu soudu zdálo, že předložený správní spis není kompletní. Ve správním spise je totiž založené podání nazvané „Průvodní dopis k dokumenty pro sociální dávky a příspěvky“ ze dne 24. 10. 2016, v němž bylo uvedeno, že přílohou tohoto podání je celkem 18 očíslovaných příloh. Tomu odpovídalo i podací razítko, na kterém bylo potvrzeno doložení 18 příloh. Ve spise se však nacházelo pouze 8 příloh. Výzvou ze dne 12. 4. 2021, čj. 8 Ads 131/2019-35, proto soud žalovaného vyzval, aby předložil celý spisový materiál nebo vysvětlil, z jakého důvodu nejsou ve spisu založeny všechny přílohy předložené stěžovatelkou k podání ze dne 24. 10. 2016.

[9] Žalovaný na výzvu soudu uvedl, že průvodní dopis byl spolu s přílohami předložen za účelem posouzení dávky státní sociální podpory příspěvek na bydlení a dávek pomoci v hmotné nouzi příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení. Jednotlivé přílohy byly založeny do spisů, k jejichž dávám se vztahovaly. Výpisy z účtu syna stěžovatelky nebyly zařazeny do spisu v nynější věci, jelikož dle žalovaného se příjmy pracujících posuzují dle potvrzení od zaměstnavatele, nikoliv dle příjmů, které osoba obdrží na svůj bankovní účet. Dokument „Prohlášení o zaplacení pojistného“ nebyl dle žalovaného podstatný pro právě posuzovaný příspěvek, jelikož dluhy na zdravotním pojištění za předchozí období, případně penále, nejsou v příjmu za rozhodné období zohledňovány, proto tyto dokumenty do správního spisu v nyní pojednávané věci nezaložil. Tyto přílohy žalovaný Nejvyššímu správnímu soudu doložil.

[10] Zástupkyně stěžovatelky k vyjádření žalovaného požádala o poskytnutí lhůty k vyjádření, jelikož se jí nepodařilo spojit se stěžovatelkou. Kromě toho však již v tomto vyjádření uvedla, že na nekompletnost správního spisu poukazovala již v žalobě.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Podstatou projednávané věci je námitka stěžovatelky, dle které ve správním řízení předkládala doklady, ze kterých plynulo, že její syn neměl příjem za 3. čtvrtletí roku 2016 celkem 54 874 Kč, jak je uvedeno v potvrzení od zaměstnavatele, ale pouze 46 219 Kč, které mu od zaměstnavatele došly na jeho bankovní účet. Zároveň z dokladů předložených ve správním řízení plynulo, že její syn hradil dlužné zdravotní pojistné, které nebylo zohledněno. Městský soud uvedl, že stěžovatelka žádné takové doklady nedoložila, a i kdyby je doložila, neprokázala důvod zaplacení pojistného.

[12] Ve správním řízení před prvostupňovým správním orgánem stěžovatelka doložila dokument „Prohlášení o zaplacení zdravotního pojistného“ a dále výpisy z bankovního účtu jejího syna za měsíce 7/2016 – 9/2016. Prvostupňový správní orgán žádný z těchto dokumentů do spisu nezaložil, jelikož je pro řízení o příspěvek na bydlení nepovažoval za podstatné. Nejvyšší správní soud si ovšem tyto dokumenty po žalovaném vyžádal (viz bod [8] a [9] tohoto rozsudku). V dokumentu „Prohlášení o zaplacení zdravotního pojistného“

je uvedeno, že syn stěžovatelky v měsíci 10/2016 zaplatil dlužnou částku na zdravotním pojištění za minulé období ve výši 1200 Kč. Dle Nejvyššího správního soudu je pochopitelné, že tomuto dokumentu nepřisuzovaly správní orgány žádnou váhu, jelikož pro příspěvek na bydlení se rozhodný příjem počítá za rozhodné období, kterým je předcházející čtvrtletí [§ 6 písm. b) bod 1. zákona o státní sociální podpoře]. V posuzované věci pro příspěvek na bydlení za období od 1. 10. 2016 je rozhodné období 7/2016 – 9/2016, nikoliv 10/2016. Ve výpisu z bankovního účtu za měsíc 7/2016 je uvedena platba ve výši 1 000 Kč s poznámkou „OZP – SPLATKA POJISTNE 07/2016“ a platba ve výši 200 Kč s poznámkou „OZP (SPLATKA POJISTNE 07/2016)“ na účet Odborové zdravotní pojišťovny. Ve výpisu z bankovního účtu za měsíc 8/2016 je uvedena platba ve výši 1 000 Kč s poznámkou „OZP (SPLATKA POJISTNE 08/2016)“ a platba ve výši 200 Kč s poznámkou „OZP - DLUH POJISTNE 08/2016“ na účet Odborové zdravotní pojišťovny. Obdobně za měsíc září byla ve výpisu z účtu platba ve výši 1 000 Kč s poznámkou „OZP – SPLATKA POJISTNE 09/2016“ a ve výši 200 Kč s poznámkou „OZP PENALE B 09/2016“ na účet Odborové zdravotní pojišťovny. Dle Nejvyššího správního soudu pouze předložení výpisu z účtu a prohlášení o dlužném pojistném za neposuzované období nebylo bez další informace dostatečné k tomu, aby se dlužným pojistným musel prvostupňový správní orgán více zabývat. Nelze po správních orgánech bez dalšího požadovat, aby procházely jednotlivé položky ve výpisu z účtu a dohledávaly, zda je nějaká platba rozhodná pro posuzovanou věc.

[13] V odvolání stěžovatelka již ovšem namítala, že *„není mi jasné, jakým způsobem byly zohledněny zaplacené částky zdravotního pojistného, které SYN zaplatil navíc v měsících 07/2016, 08/2016, 9/2016, 10/2016. Proto považuji částku 18.231,33 Kč (tj. příjem SYNu) za nesprávnou. Důkazy o zaplacení – viz bankovní výpisy SYNu a viz „Prohlášení“ SYNu dodané na SOC-P5.“* V této námitce již stěžovatelka dostatečně upozornila na to, že její syn *„navíc v měsících 07/2016, 08/2016, 9/2016“* hradil pojistné, což je zjiitelné z jeho výpisu z účtu. Žalovaný se danou námitkou zabýval toliko tak, že uvedl následující: *„Zaplacené částky zdravotního pojištění společně posuzované osoby byly zohledněny v rámci potvrzení příjmu od zaměstnavatele společně posuzované osoby.“* Žalovaný tedy na danou námitku sice reagoval, ale to pouze prostým konstatováním bez jakéhokoli vysvětlení a důvodů, proč není možné zohlednit i dlužné pojistné. Tento způsob vypořádání je nutné označit za nepřezkoumatelný.

[14] Daný závěr žalovaného stěžovatelka sporovala v podané žalobě, kde na str. 7 (č. 1. 4 spisu městského soudu) uvedla, že v každém měsíci od období 07/2016 hradil syn stěžovatelky *„navíc“* částku 1 200 Kč, což vyplývá z bankovních výpisů. Její syn měl pojistné zaplatit přímo na účet zdravotní pojišťovny. Stěžovatelka poukázala na to, že u položek provedených plateb byl v poznámce text „OZP – SPLATKA POJISTNE“. Namítala, že tyto platby nebyly započítány ve mzdě jejího syna, a proto není správné tvrzení žalovaného, dle kterého zaplacené částky zdravotního pojištění byly zohledněny v rámci potvrzení od zaměstnavatele.

[15] Jak již bylo řečeno, městský soud uvedl, že žádné doklady prokazující uhrazení pojistného stěžovatelka nedoložila, a i kdyby doložila výpisy z účtu, neprokázala konkrétní důvody placení pojistného. Jak je vidět z výše uvedeného, tento názor městského soudu není správný. Stěžovatelka výpisy z účtů do správního spisu doložila.

pokračování

Správní orgány je nezaložily do spisu, avšak za situace, kdy stěžovatelka v žalobě odkazovala na doložené dokumenty, si městský soud měl všimnout, že obsah spisového materiálu nezahrnoval všechny dokumenty přijaté jako přílohy s podáním ze dne 24. 10. 2016. Následně si je měl od žalovaného vyžádat a zhodnotit. Je také minimálně předčasný názor městského soudu, že stěžovatelka neprokázala konkrétní důvody hrazení pojistného. Z výše uvedené rekapitulace její argumentace plyne, že v odvolání i v žalobě namítala, že její syn hradil „navíc“ splátky pojistného každý měsíc. Nejvyšší správní soud uznává, že z takto formulovaného vyjádření není na první pohled zcela srozumitelné, z jakého důvodu pojistné „navíc“ hradil, avšak nelze říci, že tímto směrem stěžovatelka svoji argumentaci nevedla, jelikož v žalobě uvedla i označení plateb ve výpisu z účtu (OZP – SPLATKA POJISTNE). Městský soud rovněž uvedl, že pojistné na zdravotní pojištění je odváděno ze mzdy zaměstnance zaměstnavatelem, proto je zohledněno v potvrzení o výši příjmů. Městský soud tak naznačil, že zastává názor (shodně jako žalovaný), dle kterého není možné dlužné pojistné zohlednit v měsíci, ve kterém je hrazeno. Tento názor však (stejně jako žalovaný) žádným způsobem argumentačně nepodpořil. Městský soud se tak dopustil vady řízení, jelikož si nevyžádal chybějící dokumenty, které stěžovatelka dokládala prvostupňovému správnímu orgánu, a na základě takto nesprávně zjištěného skutkového stavu učinil svou stěžejní úvahu. Současně názor, který by mohl obstát i přes dané pochybení (dlužné pojistné nelze zohlednit v dalších obdobích), učinil v situaci, kdy měl pro nepřezkoumatelnost (viz bod [13]) zrušit rozhodnutí žalovaného. Městský soud tak přezkoumal nepřezkoumatelné rozhodnutí, čímž zatížil vadou nepřezkoumatelnosti i svůj rozsudek (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 6. 2007, čj. 5 Afs 115/2006-91, či ze dne 28. 1. 2009, čj. 1 As 110/2008-99).

[16] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou, dle které příjmy syna stěžovatelky byly jiné než ty uvedené v potvrzení od zaměstnavatele. Dle § 68 odst. 3 písm. a) zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění účinném do 19. 4. 2017 (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“), *je-li rozhodným obdobím, za které se zjišťuje rozhodný příjem, kalendářní čtvrtletí, považují se za doklad, kterým se příjmy prokazují potvrzení, jde-li o příjmy uvedené v § 5 odst. 1 písm. a) č. 1, písm. c), d) a h) a příjmy uvedené v § 5 odst. 1 písm. b) bodech 2 až 10.*

[17] Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 1 Ads 123/2016 a také v rozsudku ze dne 14. 6. 2016, čj. 1 Ads 124/2016-23, uvedl, že „*příjmy ze závislé činnosti jsou pak pro účely stanovení rozhodného příjmu prokazovány předložením potvrzení o výši příjmu od zaměstnavatele osoby vykonávající závislou činnost (§ 68 zákona o státní sociální podpoře).*“ Na tomto názoru Nejvyšší správní soud setrvává. Stěžovatelka v kasační stížnosti ostatně ani neuvedla žádné argumenty, proč by měl být tento názor nesprávný. Kasační soud nicméně uvádí, že nelze bez dalšího vyloučit situaci, že potvrzení od zaměstnavatele nebude (např. pro chybu v psaní) správné. Slepě vycházet z takového potvrzení i přesto, že by žadatel předložil důkazy, které by výši příjmu v potvrzení vyvracely, by bylo formalistické vykládání práva. Taková situace nastala i v právě posuzované věci. Stěžovatelka v odvolání uvedla, že částka uvedená v potvrzení od zaměstnavatele není správná. Specifikovala, že částky, které její syn obdržel na bankovní účet, byly menší. Toto doložila výše uvedenými výpisy. Pro Nejvyšší správní soud je překvapivé, že tento rozpor stěžovatelka nezpozorovala v době, kdy předkládala potvrzení od zaměstnavatele správnímu orgánu prvního stupně a neupozornila na něj.

[18] Nejvyšší správní soud se dále zabýval tím, zda prvostupňový správní orgán při zajišťování podkladů rozhodnutí postupoval správně. Dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „spr. ř.“), platí, že *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2*. Správní řád v § 50 odst. 2 stanoví, že *podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Jestliže to nemůže ohrozit účel řízení, může na požádání účastníka správní orgán připustit, aby za něj podklady pro vydání rozhodnutí opatřil tento účastník. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatrování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost*.

[19] K zásadě materiální pravdy (§ 3 spr. ř.) a povinnosti správního orgánu opatřovat podklady rozhodnutí (§ 50 odst. 2 první věta spr. ř.) se Nejvyšší správní soud vyjadřoval několikrát. V rozsudku NSS ze dne 6. 2. 2008, čj. 1 Azs 18/2007-55, uvedl že *„vyplývá jednoznačná povinnost správního orgánu (stěžovatele) zjistit skutečný stav věci, jakož i odstraňovat případné pochybnosti o tom, jak se konkrétní skutkové okolnosti udály.“* V rozsudku NSS ze dne 16. 12. 2020, čj. 1 Ads 282/2019-37, ve vztahu k příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením uvedl, že *„nelze opomenout, že i v řízení o žádosti se uplatní zásada materiální pravdy vyjádřená v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podle níž správní orgán (nevyplývá-li ze zákona něco jiného) postupuje tak, aby byl (co do správnosti) zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Význam této zásady je třeba zdůraznit právě pro případy, v nichž má správní orgán indicie, případně dokonce důkazy o tom, že zaměstnavatel do žádosti neuvedl pravdivé údaje, jako tomu bylo v nyní posuzované věci.“* I v případě, kde speciální zákon stanoví povinnost žadatele na výzvu předložit určité podklady (§ 53 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení), představující tedy modifikaci obecné povinnosti správních orgánů opatřovat podklady směrem k větší odpovědnosti žadatele, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 7. 2012, čj. 6 Ads 61/2012-15, dovodil, že *„za zjištění skutkového stavu věci je, v souladu se zásadou materiální pravdy, primárně odpovědný správní orgán vedoucí řízení o invalidním důchodu (srov. § 3 správního řádu) a tento správní orgán je také primárně povinen opatřit podklady pro vydání rozhodnutí (srov. § 50 odst. 2 správního řádu). Uvedený správní orgán pak sice může využít pro opatření těchto podkladů také výzvy podle § 53 odst. 2 zákona o provádění sociálního zabezpečení, to jej však nezabavuje odpovědnosti za zjištění skutkového stavu v souladu s principem materiální pravdy a odpovědnosti za opatření podkladů pro rozhodnutí.“* Nejvyšší správní soud dokonce v rozsudku ze dne 27. 6. 2013, čj. 1 As 20/2013-64, dovodil, že v případě, kdy stěžovatel označil určitý důkaz, avšak tento důkaz nedoložil, je správní orgán povinen se jím zabývat, a pokud by jej považoval za relevantní pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, musel by si jej ve smyslu sám opatřit.

[20] Z výše uvedeného plyne, že je to správní orgán, jež řízení vede, kdo je zodpovědný za skutečné zjištění stavu věci a v případě, že jsou v řízení o tomto pochybnosti, má povinnost je odstranit.

[21] Jak již bylo výše uvedeno, v posuzované věci nastal rozpor v podkladech rozhodnutí. Prvostupňový správní orgán sice od zaměstnavatele syna stěžovatelky vyžádal nové potvrzení o výši jeho příjmů, avšak v žádosti o součinnost neuvedl tvrzení

pokračování

stěžovatelky o částkách, které byly připsány jejímu synu na účet. Zaměstnavatel tak pouze potvrdil již jednou sdělenou částku, kterou měl syn stěžovatelky obdržet jako mzdu. Prvostupňový správní orgán se tak sice formálně pokusil o odstranění rozporů, ale fakticky neučinil takové kroky, které by pomohly rozpor v tvrzených částkách vysvětlit. Pokud by prvostupňový správní orgán informoval zaměstnavatele o odlišných částkách, zaměstnavatel by mohl vysvětlit, že např. strhává daný rozdíl na různé firemní benefity, jako jsou např. stravenky či závodní stravování. Prvostupňový správní orgán mohl rovněž stěžovatelku či jejího syna vyzvat, aby vysvětlili daný rozdíl. Jelikož to neučinil, bylo na žalovaném, aby daný rozpor odstranil. V odvolání přitom stěžovatelka již zcela jasně uvedla, že její syn obdržel od zaměstnavatele jiné finanční částky než ty, které potvrdil zaměstnavatel. Tyto částky rovněž konkrétně specifikovala. Stejně jako prvostupňový správní orgán tak žalovaný mohl zejména znovu vyzvat zaměstnavatele k vyjádření, popř. mohl vyzvat či vyslechnout stěžovatelčina syna, aby daný rozdíl vysvětlil. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že za této situace žalovaný rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, čímž se dopustil vady řízení, jež mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.) a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl městský soud napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit.

[22] Nejvyšší správní soud neposkytl stěžovateli dodatečnou lhůtu k reakci na vyjádření žalovaného (bod [10] tohoto rozsudku), neboť by již zjevně nemohlo změnit nic na závěrech uvedených v tomto rozsudku.

V. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Městský soud se dopustil vady nepřezkoumatelnosti, proto Nejvyšší správní soud jeho rozsudek zrušil. Současně rozhodl dle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. o zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného. Městský soud by totiž vázán názorem kasačního soudu mohl pouze žalobě vyhovět a vrátit věc žalovanému. Věc tak byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení na základě § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., za přiměřeného použití 78 odst. 4 s. ř. s. V dalším řízení je vázán závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., za přiměřeného použití § 78 odst. 5 s. ř. s.). Bude tak muset uvést přezkoumatelnou úvahu, proč není možné zohlednit i dlužné pojistné a rovněž bude muset odstranit rozpory mezi tvrzením stěžovatelky a předloženým potvrzením. Nabízí se tak vyzvat syna stěžovatelky k vyjádření, z jakého důvodu mu byla vyplácena nižší peněžní částka, než kterou uvedl jeho zaměstnavatel v potvrzení, popřípadě vyzvat zaměstnavatele, aby se vyjádřil k danému rozporu.

[24] V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Žalovaný v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a stěžovatelka nevynaložila na řízení žádné náklady, které by byly patrné ze spisu, proto soud náhradu nákladů nepřiznal (§ 60 odst. 7 s. ř. s.).

[25] Zástupkyně stěžovatelky jí byla ustanovena usnesením Městského soudu ze dne 3. 8. 2017, čj. 1 Ad 13/2017-30. Toto ustanovení platí i v řízení o kasační stížnosti (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Zástupkyně stěžovatelky učinila před Nejvyšším správním soudem jeden úkon právní služby, a to podání a doplnění kasační stížnosti dle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Za tento úkon jí náleží mimosmluvní odměna ve výši 1 000 Kč [§ 9 odst. 2 ve spojení s § 7 bodem 3. advokátního tarifu]. Náhrada hotových výdajů je stanovena paušální částkou 300 Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 3 stejné vyhlášky). Celková výše odměny ustanovené zástupkyně tak činí 1 300 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. května 2021

Petr Mikeš
předseda senátu